

Bu Kadın Benim Babam

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Eylül 2017

Büyük adımlar üretmeliyim; kocaman yüreğin hezeyanlarında da örtünmeliyim gayri ihtiyari ve örtmeliyim tanık olduğum yalanları. Yarınların dün özüne en büyük terennüm belli ki yarından kopuk ayarımın güncesine yığıdığım oturaklı hükümler.

Verdiğim emirleri bir bir uyguluyor beynim; damarlarımda yas'lı tohumlar büyütüyorum günden geceye solacağını bildiğim bir de bilmediğimin bilindik korkusu: Ha bu gün ha yarın demelere aktıkça bir de niyazımda saklı tuttuklarım.

Günlerden kopuk nizamda serkeş kaleler yine Rapunzel cümleleri mabet bellediğim, makber bildiğim noktalama işaretleri...

İşin aslı kayıp bir harfım ben: üreyen seslerin tetikleyicisi sessiz sükûnun da süregeldiği ve nidaların yükseldiği her kitabın ayracıyım sözüm ona.

Sözsüz şarkıların dahi istirahata çekildiği.

Çocuk isyanlarımı bastırmalıyım, kımıldamalıyım da.

Kımlıtların hesabını verecek değilim herhalde aslında hesap verdiklerim bir bir hesabını verecek olsalar da günün birinde.

Büyüyen yorgunluğumun mertebe bildiği rakımda hangi akli evvele rast geleceğim de randıman belledikleri nefretin izini silecekler benliklerinden...

Dün bir bu gün iki yarın ise asla olmayacak biliyorum gerçi biliyorum bilmesine de... Babam az sonra gelir. Allah vere annem vakitlice gelse de adam tozutmadan ve dağıtmadan ortalığı hazırlasa çilingir sofrasını. Şimdilerde kadın tedarikli: Bulunduruyor o yetmişlik mendeburu bir de yanına yaptı mı söğüş salatayı... Onla kalsa iyi bizi de tıkıyor odalarımıza hani ne olur ne olmaz kilitliyor kapıyı üzerimize.

Geçenlerde sordum anamgile:

"Neden anne buna gerek duyuyorsun?"

"Anlamazsın"dedi ve gerisini getirmedi de.

Daha iki sene evvel hatta ağabeyim askere yeni gitmişti ki çöktü babam başımıza:

"Ne ayak?" dedi.

"Ne?" dedik de hatta diyeceklerimizi bir bir hizaya sokmuşken... Koşa koşa geldi anam.

"Bey, az yavaş. Onlar daha çok küçük..."

Beş parmağının izi silinmedi günlerce anamın sol yanağından.

"Kadınlığını bil de söyletme beni. Hadi oradan..."

Babam önceleri böylesine hoyrat ve kızgın bir adam değildi. Ne olduysa o gece oldu.

"Açın kapıyı. Şikâyet var."

Önce annemin sesini duyduk sonra da camın kırıldığını. Tüm mahalleli toplanmış evin önüne:

"Hey, sen, Şükrü Efendi."

Mazlum bir adamdı oysa babam önceleri ama o gece...

“Bey, bey, kapıyı kıracaklar. Aç hadi. Elbette bir suçumuz yok o yüzden bir an evvel anlaşılın suçsuzluğun.”

Babam ne için suçlanabilirdi ki hele ki işinde gücünde bir adam. Ha, bu arada babam diğer yakada bir hastanede temizlik görevlisi olarak çalışıyor. Anlayacağınız hakkıyla helal para kazanan bir işçi. Aslında dirliğimiz düzenimiz çok şükür yerinde her ne kadar etin yüzünü senede bir kere görsek de ve her ne kadar anamın elleri gittiği el kapılarında temizlik yapmaktan yara olsa da. Neyse... Anlatayım ben. Aslında anlatsam da geri dönmeyecek eski günler ama...

Babamın kapıyı açması ile polisin ve mahalle halkının babamın üstüne çullanması aynı an'a denk geldi. Hepimiz dehşet içinde olanları izlemeye başladık.

“Şükrü Şakir sen misin?”

Babam yüzükoyun yerdeydi. Ağzından zar zor döküldü sözcükler.

“Ne istiyorsunuz benden?”

“Mahalle bakkalının kızını alıkoymaktan şikâyet var hakkında.”

“Tövbe, tövbe. İftira. Hem günah da bu iftira. Benim de kız evlatlarım var. Siz ne dediğinizin farkında mısınız?”

“Kamera kayıtlarından tespit ettik seni.”

“Vallahi yanlışlık var memur bey. Az evvel geldim işten. Aha, şimcik kalktı sofradan ailecek. Tam yatmaya hazırlanıyorduk ki...”

“Kes sesini. Kamera kayıtları yalan mı söyleyecek? Hem senden başka aksayan insan yok yakın çevrede.”

“Ne yani, aksıyorsam suç mu yani üstelik bu benim ayıbım değil ki Rabbim öyle yaratmış.”

“Masal okuma. Kızın ailesi senden şikâyetçi üstelik iki aile daha şikâyetçi senden ayrıca sen bu gün işe de gitmemişsin ki.”

“Memur bey, yalandır günahdır. Yapmayın. Ben kız babasıyım nasıl böyle bir iftirada bulunuyor ki bu insanlar üstelik...”

Babam konuştuğu daha da batıyordu ve alıp götürdüler anında zaten akli gidip gelen bir adamdı görünen o ki kalan aklını da yakında kaybedecekti.

Kamera kayıtlarına gelince hiç kimse böyle bir delil sunmadı hâkime sözüm ona yanlışlıkla silmişti görevli lakin babamdan alınan kanla kızların adli kontrolünde kanıtlar netlik kazandı. Evet, babam büyük bir suç işlemişti ve büyük de bir günah.

O mahpusta bizler ise sokaktaydık. Ev sahibi o gecenin ertesi kapı önüne koydu bizi. Ne gidecek kimsemiz vardı ne de kalacak bir yerimiz. Allah'tan hava yazdı da parkta orada burada idare ettik bir süre.

Derken sattık savdık ne varsa: Anamın annesinden kalma üç beş ziynet eşyası bir de memleketteki arsayı yarı fiyatına. Velhasıl başımızı sokacak bir gecekonduya rast geldik. Allah'tan sahibi Almanya'da işçi olarak çalışıyordu da az paraya kiraladı bize ve altına da imza attık taahhüdün:

“Bir yıl dolar dolmaz evi boşaltacağımıza söz veriyoruz.”

Anam çok kızmıştı adama lakin susturduk onu tez elden yoksa halimiz haraptı kış öncesi.

Derken haberini aldık babamın. Koğuş arkadaşlarını hesabını sormuştu babama yaptıklarına inandıkları

ne ise... Akabinde sevk ettiler garip adamı en yakın hastaneye. Kan revan içerisindeydi vücudu ve şoka girmişti. Bir süre yoğun bakımda kaldıktan sonra bu sefer de psikiyatriye sevk edildi adam. Mecburen şok uygulamışlardı ve adam geçmişini silmişti beyninden daha doğrusu bildikleri değildi artık hafızasında kayıtlı olan zinhar yalandı ne dese ve inandırılmıştı başka bir kimlik olduğuna.

Zaten başhekim kesin kararlıydı: Cezası dolana kadar kalacağı mesken artık akıl hastanesi idi. Bizim gidip onu görmemiz ise yasaktı.

Garip anam arada sarma yapar, ev yemeği tatsın diye giderdi lakin almıyorlardı içeri babamla görüşmeye. Durum böyle olunca akıl vermeye başladı anamın akrabaları.

“Hal böyle madem boşan sen de. Dön köyüne sana uygun bir adam bulalım. Bak, bizim Naime hanımın ağabeyi yatak döşek. Az dayan o da bıraksın sana malını mülkünü.”

Anam sepetlemişti akıl hocalarını.

“Gidin, def olun. Gözüm görmesin sizi. Sizin gibi akrabalarım olacağına bir başıma bakarım ben çocuklarıma. Ben onun kötü günde de karısıym üstelik kocam suçsuz. Basın gidin.”

Hal böyle olunca ne gelenimiz ne de gidenimiz kalmıştı ta ki...

Anamı hastaneden çağırıyorlardı tam kadın temizliğe gidecekti ki bir Pazar sabahı gelen telefonla hepimiz irkildik.

“Kocanı salacak hâkim. Dava yeniden görüldü ve davalılar şikâyetlerini geri aldılar.”

Anamın alı al moru mordu.

“Yani, kocam suçsuz muymuş?”

“Aynen. Boş yere hapis yattı senin adam. Olur böyle şeyler. Gel şimdi, al kocanı ve eski hayatınıza geri dönün.”

İyi de...

Biz düşünüyorduk neyin iyi neyin kötü olacağını ki annem sevinçten bağırmaya başladı.

“Yaşasın, babanız eve geri dönecek...”

Sahi iyi miydi kötü mü ya uyguladıkları elektro şokun sonuçlarını babam bir ömür taşıyacaktı madem...

Gerisini getirmemize izin vermedi anam.

“İyi günde de kötü günde de biz bir aileyiz. Hem sevgimizle iyi ederiz babanızı.”

Ve babam döndü eve aslında dönen babam mıydı yoksa...

Demek ki her şey yoluna girecekti.

Demek ki babam suçsuzdu.

Öyle ya, adam bir ömür sahip çıkmıştı ailesine.

Öyle ya...

O adam gitmişti ve yerine başka biri gelmişti madem biz de katlanacaktık ama görünen oydu ki bizim artık bir babamız yoktu onun yerine...

Mahalleli biliyordu az çok hikâyemizi ve babamızın iftiraya uğradığı da kanıtlanmıştı ya...

Velhasıl geldi evine ama çok tuhaf huylar edinmişti. Hastanede saçlarının kesilmesine izin vermemişti ve adam resmen saçlarını karısına ördürüyordu uyanır uyanmaz sonra da annemin odasında ne varsa geçiriyordu üzerine: Bazen bir etek bazense şalvar ve boca ediyordu anamın allığını rujunu. Bizler

dehşetle izliyorduk onu ve kıvıra kıvıra çıkıyordu sabahın kör vakti ta ki gece olana kadar da yoktu ortalarda.

Biraz oradan biraz buradan duyduklarımızın haricinde pek anlam veremesek de babamın gidişatına; oysaki her hükümlü gibi çekmişti cezasını üstelik temize de çıkmıştı k ve derken...

Bir sabah annem peşine düşecekti ki engel olduk kadına.

“Bırak be anne. Demek ki yaşadıklarının etkisinde unutmak istiyor kötü günleri.”

Ve bir gün döndü eve erkenden. Çantasını çıkardı paltosunun cebinden ve parlayan gözleri ile dikti bize bakışlarını.

“O ne, Şükrü?” demesine kalmadı ki annemin...

Pembe nüfus cüzdanı ile şevk ile bağırdı babam:

“Artık Şükrü yok. Bundan sonra Şükriye. Hadi ne duruyorsun kız. Hazırla benim çilingir soframı kutlayalım doğum günümü. Ne duruyorsun, çabuk tutu elini. Kafayı dağıtayım da hazırlanayım geceye. Ne de olsa pavyonda işe başlıyorum. Ah, ah, öyle mutluyum ki. Yaşasın hayat ve çıkarıyorum artık hayatın tadını. Hem bak, bu gün bizim günümüz kardeş...”